

det ærede Medlem netop i Overensstemmelse med Udvalget, thi der er Udvalget ligeledes i Tvivl, og denne Tvivl have vi søgt at løse paa den Maade, at vi lægge Afgørelsen i en kommunal Autoritets Haand. Og hvorfor? Ja, jeg tror, det er saa rigtigt, at det muligt vilde være hensigtsmæssigt at benytte den samme Fremgangsmaade paa andre Punkter over for forskellige andre Baneanlæg, som enten allerede ere opførte, eller som maatte fremkomme. Thi det er jo øjensynligt, at sende vi en Lov fra os, der for en Egn Vedkommende fastslaar et enkelt bestemt Anlæg, og det da maatte vise sig, at dette Gennemførelse støder paa uovervindelige Hindringer, at til den Linie kan der ikke, naar det kommer til Stykket, tilvejebringes de fornødne Penge, eller andre Banseftigheeder fremtræde, saa er der ikke mere at gøre, før der kommer en ny Lov. Stiller man derimod et Alternativ, er der al Tid den Mulighed, at dersom den ene Linie maatte vise sig at strande, vil der paa Basis af den samme Lovbestemmelse ikke desto mindre kunne arbejdes videre paa at gennemføre den anden. Det er dette Hensyn, vi have søgt at tage i Holbæk Amt, og jeg tror, det er ganske naturligt. Og naar der saa skal være en Autoritet, som afgør Træcten, maa jeg tilstaa, at jeg anser det overordnede kommunale Raad for den naturligste Appellinstans at gaa til.

Det ærede Medlem gjorde dernæst over for et Par af de foreliggende Baner et Hensyn gældende, som jeg tror, jeg maa omtale med nogle Ord. Det er Hensynet til de Købstæder, hvis Interesser kunne antages at berøres af et saadant Anlæg. Det var navnlig Linien Tølse—Høng, som gav det ærede Medlem Anledning til disse Bemærkninger, og som støttede den Betragtning hos ham, at en Bane, som kunde besværges at komme nogle Købstadsinteresser paa tværs, enten ikke burde anlægges eller i alt Fald ikke ved Statskassens Udgifter. Jeg er meget villig til at indrømme, at der med Hensyn til Jærnbaneanlæg bør tages Hensyn til alle Sider, og at hvor der er et virkelig berettiget Hensyn til en Købstad, der kan imødekommes uden at tilfidesætte andre berettigede Krav, der bør ogsaa dette Hensyn tages, og det er taget fra Udvalgets Side over for en anden af de foreliggende Baner — jeg sigter til Varde—Esbjergspørgsmaalet. Men at dette Hensyn til Købstaden skulde saaledes træde i første Række, at det endog saa skulde kunne hindre en Egn paa Landet fra at faa en Bane, det forekommer det mig, vilde være ganske overdre-

vent. Det gaar virkelig ikke an at stille Hensynet til Købstæderne saaledes frem, at det skal kunne hindre Udviklingen af ellers gavnlige Foranstaltninger for Landet.

Det ærede Medlem sluttede sig til Udtalelser, der allerede vare fremkomne fra det ærede Medlem for Aalborg Amts 4de Valgkreds (Thomsen), og som gik ud paa at tilråde Fordelingen af disse Arbejder paa en længere Arrække. Jeg har allerede ved at indlede denne Forhandling antydet, at der her var et Område, hvor det var naturligt at optage en Forhandling, at det var muligt, at den fastsatte Tidsfrist — indtil Maret 1900 tror jeg, det er — kan være lidt for kort. Men at gaa saa langt, som det ærede Medlem anbefaler, til 20—21 Aar, tror jeg dog paa ingen Maade vil kunne finde Tilslutning. Der vil altsaa kunne blive Tale om at fordele Baneanlægene paa en noget længere Arrække end 6 Aar, men jeg vil straks sige, at ud over 10 Aar, mener jeg, det vilde være ganske urimeligt at gaa. Thi at Landet i Virkeligheden skulde besværes ved at anvende i Statsbidrag ca. 1 Mill. Kr. om Aaret og de lokale Egne det tilsvarende, selv om jævnsides dermed gaa yderligere Anlæg for Statens Regning baade i København og andet Steds, tror jeg ikke, man med nogen virkelig Grund kan mene. Altsaa, naar man i det hele taget er villig til at imødekomme den Betragtning at fordele Arbejdet paa nogle Aar mere, vil jeg dog straks reservere Forslagsstillerne mod, at de derved have tænkt paa en Arrække som 20 Aar.

Det ærede Medlem for Aalborg Amts 4de Valgkreds (A. Thomsen) rettede det Spørgsmaal til Ministeren, hvad man skulde forstaa ved Lovforslagets Udtryk om, at Regeringen bemyndiges til at give Eneret paa de og de Baner. Jeg vil naturligvis ikke foregribe den højtærede Ministers Svar derpaa, og jeg kan kun sige, hvorledes jeg opfatter Lovforslagets Mening i saa Henseende. Formaliter set, er Bemyndigelse Bemyndigelse og ikke mere, men i Praksis har det jo været saa, at det er den Form, hvorunder der er givet Hjæmme for Jærnbaneanlæg her i Landet fra Begyndelsen af til nu. Jærnbanelove lyde aldrig anderledes end, at Regeringen bemyndiges til enten at give Eneret til eller til at anlægge de og de Baner, og naar Regeringen accepterer en saadan Lov — naturligvis endnu mere, naar den selv forelægger den —, maa man efter min Mening fornuftigvis betragte Bemyndigelsen som en Forpligtelse, for saa vidt Ministeren ikke i saa Henseende maatte have taget særligt Forbehold. Den højtærede Indenrigsminister har gjort dette over for